

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRANCIS DORRIS

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΥΧΤΑ βαθεία. Μά άπέραντη γαλήνη άπλώνονταν στο μεγάλο άναρρωτήριό του γνωστού ψυχιάτρου Ιάκωβου Μέλκαλη. Κάθε τόσο άκούγονταν ή μάλλον ένοιωθε κανείς, τό σιγανό πέρασμα της άδελφής γυοσοκόμου. Ξαφνικά, ή άδελφή πήγε και χτύπησε την πόρτα του διανικτερευόντος έσωτερικού γυατρού.

—Γιατρέ, είτε ή νοσοκόμος, ή άρρωστη του 8, ή μίς Κάθλιν Μούθ, είνε πολύ άνήσχη και σάς ζητεί έπιμόνος!... —Έρχομαι άμέσως! άπάντησε ό γυατρούς.

Κι' ένύ άκολουθούσε τη νοσοκόμο, έ- Ξεκοιλούησε :

—Ξέρετε, άδελφή, πώς ή μίς Μούθ δέν κρέπει να τα- ράξεται... Ή μέρες της είνε μετριήμερες κι' όπως είτε ό κ. καθηγητής, ό παραμορφωμένος, μιά έλάχιση στενο- χρομία, μπορεί να έκπασην τό τέλος της...

Σιγά, ό γυατρούς άνοιξε την πόρτα του θαλάμου 8 και στάθηκε μιά στιγμή στο κατώφλι. Δίσταξε άν έπρεπε να προχωρήσει, γιατί τού φάνηκε πως ή άρρωστη κομόταν. Άλλά τί στιγμή του έτοιμαζόταν ν' άπομακρυνθή, ή άρρωστη άνοιξε τά μάτια της κι' είπε :

—Όχι, γυατρέ μου, δέν κοιμώμια... Κλείνω μόνο τά μάτια, γιατί τό φως, μοιούνη είνε άδύνατο, με κορυάει... Ξέρω φυσικά πώς τό τέλος μου πλησιάζει... Ω! μη θέλω πια να μού δώσετε θάνατος... Νοτώ- θω πολύ καλά πού είνε ή κατάσταση μου...

Ό γυατρούς πλησίασε στο κρεβάτι της άρρωστης, την κίτταξε σιωπη- λά κι' έπιασε τό σφυγμό της. Τού φάνηκε άκόμα πιο καταβεβλημένη, καθώς ήταν άρρωσταμένη σ' ένα σορό μαξιλάρι.

Σέ λίγο ή νέα ξεκοιλούησε : —Γιατρέ μου, θέλω να σάς μιλή- σω... Ή άδελφή δέν ήθελε να σάς φωνάξη, γιατί ή ώρα, όπως είτε, ή- ταν άκατάλληλη... Ίσως να μιν εί- χε άδικο, αλλά μήπως ό θάνατος περιμένει; Και, πούξ ξέρει, άν αυ- ριο δέν θά είνε πολύ άργά... Έπιθυ- μώ να μ' άκούσετε ύπαμονετικά... Θέ- λω να σάς άηγηθώ τά περιστατικά πού μ' έφρασαν έδώ... Δέν πιστεύω ν' άρνηθώτε αυτή τη χάρι σε μιά έ- τοιμώνατη! ;...

Ό γυατρούς πήρε μιά καρτέλλα και κάθισε κοντά στο κρεβάτι της άρ- ρωστης.

—Μιλήστε, μίς Μούθ, είτε άντιά. Σάς άκούω!...

Μιά λήνης φώτιος τά μεγάλα εκ- φραστικά μάτια της άρρωστης και τί μαγιάιά της πήραν ζωορσος χρώ- μα.

—Πρέπει να ξέρετε, γυατρέ μου, άρχισε να λέη ή νέα, ότι ήθα στον κόμο υπό πολύ φιλερέξ συνθήκες...

Ό πατέρας μου βρισκόταν στην Αυστραλία, τον καιρό πού γεννήθηκα. Ήμουν τριών χρόνων, όταν με είτε για πρώτη φορά, μετά τό θάνατο της μητέρας μου... Τότε σθεδόν δέν θυμάμια από τά πρώτα μου άντά χρόνια, αλλά ή κατοικήν μου ζωή κάθε άλλο παρά ευτυχισμένη ήταν... Τόν πατέρα μου δέν τον έβλεπα σθεδόν, γιατί όλη την ήμέρα έμενε κλεισμένος στο γραφείο του, άπασχολημένος με διάφορες άρχαιολογι- κές μελέτες... Θυμάμια πόσο λαχταρούσα τότε για ένα χέλι του... Μά, ποτέ, ποτέ, δέν μ' άγγιξε, ούτε χάν για να με τιμορήση... Κατόιν, ά- φού πέφρασαν έτσι κάμποσα χρόνια, Ξαφνικά ή συνήθειος τού πατέρα μου άλλάξαν με μιάς. Ήμουν δώδεκα χρόνων και θυμάμια πώς ήταν καλοκάμια. Όπως κάθε μέρα, έτσι κι' έκεινο τό πρωινό, είχα πια να παίζω με τά παιδιά ένός γείτονά μας, τού Χόκκινς, στον όραιο κήπο τού πάχου του... Έκει πού τρέχαμε και παίζαμε, άνάμεσα στα άνδο- στόλιστα παρτέρια, παρτηρήμια με τριαντάφυλλα, ή όποια ήταν φορ- τομένη με άλκα τριαντάφυλλα. Στάθηκαν και τη θαμάμα... Και μο- νομαξ θυμηθήκα πώς ή παραμιάνα μου, μού είχε πη κάποτε. ότι ή μα- καρτίτσια ή μητέρα μου άγαπούσε έξαιρετικά τά κόκκινα τριαντάφυ- λλα. Παρακάμια τότε τότε φίλους μου να μού έπυρρουν να κόμω μερικά, προτού φύγω. Πράγματι, έκομω μιά μεγάλη άγκαλιά όρδα και χαρομένη έφρασα στό σπίτι μας, τοποθέτησα τά τριαντάφυλλα μέσα σ' ένα βάζο και τά έβαλα στο σάλλιν, κρυφά στη φωτογραφία της μητέρας μου... Στεκόμουν ευχαριστημένη και τά θαμάμα, όταν άνοιξε ή πόρτα κι' ό πατέρας μου μπήκε στο δωμάτιο... Θριαμβητικά, τού ξ-

δειξα τά ύπέρκοια λουλούια, αλλά άμέσως είδα με φόβη το βλέμμα τού πατέρα μου να γίνεται άγρο, σκληρό! Τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του άλλοκάθηραν και παραμορφώθηκαν... Ένας τρομερός θυμός τον είχε πιάσει, κι' άφού πήρε τό βάζο μαζί με τά τριαντάφυλλα και τό πέταξε από τό άνωατό παράθυρο, οίχτηκε ένάντιον μου, με έ- πασε από τούς ώμους μαυισμένος κι' άρχισε να με τραντάξη, φωνά- ζοντας με πηγμένη φωνή :

—Πούξ σούδωσε αυτά τά λουλούδια ; Ένας μονάχα είχε έδώ κον- τά μας τέτοια τριαντάφυλλα...

Φοβήθηκα... Μάτια προσπάθησα να τού έξηγήσω πού τά είχα βρή! Αίτός, έξαιρεμένος, σαν λυσασμένο θηριο, με σηκωσε ψηλά στα χέ- ρια του και με πέταξε σε μιά όκη της κάμαρας, σαν νάμουν κανένα κορτέλλο... Δέν θυμάμια τί επακολούθησε... Μονάχα μιά άνάμνηξ έ- μενε ζωορή στη μνήμη μου. Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τά μάτια μου, βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, κι' είδα τό πρόσωπο τού πατέρα μου σηκμένο από πάνω μου. Με κίτταξε μ' άνηχη τρομερότητα κι' άκρά- τηση τά έάρωρα κινούσαν στο πρόσωπο του. Τόσο ήταν ταραμένος και τέτοια ήταν ή συγκίνηξ του, ώστε άναγκάστηκε να βγή από τό δω- μάτιο... Τότε γύρισα και ρώτησα την παραμιάνα μου, ή όποια στεκόταν εκεί δίπλα μου, τί είχε συμβή. Ή παραμιάνα μού είτε πώς έαι πολλές μέρες ήμουν βροχιά άρρωστη. Άπ' εκείνη την ήμέρα άρχισε για μένα μιά κανούργια κι' έντυχημένη ζωή!... Θαρρούσε κανείς πώς ό πατέ- ρας μου ήθελε να με κόνη να ξεχάσω την προηγούμενη σκληρότητα του. Κάθε μέρα γινόταν πού καλός μαζί μου, καθόταν ώρες άλόκληρες κοντά μου... Μού δίδασζε ή μού διηγόταν χίλια- δύο πράγματα... Κα- τόιν, όταν σπρώθηκα από τό κρεβάτι, ό πατέρας μου δέν έπιασε να ένδ αφερέται για τά μαθημάτια μου, για τά παρτίκια μου, για τούς φί- λους μου... Κάποτε με ρώτησε πώς είχα γνωρίσει τούς γείτονές μας. Τού είπα πώς τούς γνώριζα άπ' την επο- χή πού ζούσα ή μητέρα μου. Κατά- πληρη, είδα για μιά στιγμή τό πρό- σωπό του να πάρην πάλι εκείνη τη φορτή έκφραση πού είχα ίδη λίγες μέρες προηγήτερα. Με την παιδική φαντασία μου έπιασα ένα σορό φο- βερύ πράγματα κι' άρχισα να κλάω. Άμέσως ό πατέρας μου με πήρε στην άγκαλιά του και με τοιμρέα λόγια με παρηγόρησε... Ξεθαρομένη τότε, άπ' αυτή την ένδειξ της αγάνης, τού είπα πώς δέν έπρεπε νάμια άδω κος ποτέ τούς γείτονές μας, γιατί ή σαν τόσο καλοί μαζί σου!... Έξαρ- νος δίστασε μιά στιγμή, αλλά άμέ- σως μού είτε πώς άλλοτε τούς γνώ- ριζε καλά, αλλά ότι μιά άσκη δυσ- ρεσκία είχε γίνει ατία να διακόμουν τις φιλικές σχέσεις τους. Έπαρσθησε δε ότι δέν έπιθυμούσε να μ' έμποδίσει να ηγαίω να παίζω καμιά φορά με τά παιδιά, μιά πού ήσαν ό καλύτε- ροί φίλοι μου...

Ή μίς Μούθ κοινοστάθηκε, κορυ- σμένη από τη δτήγησή της, κι' ό γυα- τρούς τί συμβόλανε ν' αναβήλη για την επομένη τη συνέχια. Άλλά ή άρρωστη, σαν να ένοιωθε τό θάνατο κοντά της, βιαζόταν να τελειώση. Μ' όλοένα πού άδύνατη φωνή, συνέχισε :

—Δέν μού μένουν πια πολλά να σάς πώ, γυατρέ μου!... Πέφρασαν έτσι μερικά χρόνια κι' ήμουν έντυχημένη... Ένα βράδυ έμισαπο καλε- σμένος σ' ένα χορό. Ήταν ό πρώτος χορός, στον όποιο θά πήγαμια... Πήρμια τον πατέρα μου, κάτω στο χόλο... Άλλά, άτυχημηση καθώς ήμουν, μού φανόταν πώς ό πατέρας μου άγροδισε πολύ. Πήγα τότε στο γραφείο του. Τόν βρήκα καθισμένο σε μιά πολυθρόνα, βυθισμένο σε βαθιά συλλογή... Προχώρησα σιγά και πήγα κοντά του. Πάνο ά- από τον όμο του, είδα πώς κρατούσε στα χέρια του μιά μικρή φωτογρα- φία της μητέρας μου, την όποια δέν είχα έξ ός τότε. Με παράδω τον ρώτησα γιατί δέν μού την είχε δέξει ποτέ... Τότε έκεινός γύρισε και με κίτταξε μιά στιγμή, και κατόπιν, με βαθιά συγκίνηση, μού είτε : —Μικρούλα μου! Πόσο μοιάζει με την καμμένη την Έλλην μου!... Θαρρό πώς την βίλεμο άκόμα, όπως ήταν την ήμέρα πού την προτο- γωρίσα! Φορούσε, όπως κι' ένύ του, μιά όρε, τούλήνη τουάεττα! Είχε τά ίδια πλοσία μαλλιά, τά ίδια στοχαστικά μάτια!...

Προτού βγώμια από τό σπίτι, ό πατέρας μου με κράτησε μιά στιγμή από τό χέρι και μού είτε :

—Μικρή μου Κάθλιν, ήθελα να σε έδιδουήσω από καρπό... Μη φέρο- τάρες τόσο πολύ με τον Ντένις Χόκκινς, δέν μ' άρέσει αυτός ό νέος. Άλόψε θά τον συναντήσης ασφαλώς στο χορό τούν Άτικινσον. Θέλω

Γιά πολλή ώρα μένουμε άγκαλιασμένοι...

πολύ κοντά της, βιαζόταν να τελειώση. Μ' όλοένα πού άδύνατη φωνή, συνέχισε :

νά είσαι επαναστατική...

Δέν απάντησα τίποτε. Τι νά τού έλεγα ; Πώς είχαμε κούλας μη-
σταυρή καρδιά ;... Κι' ότi αϊκόμ έπρόκειτο νά τού άναγγέλω τό ευχά-
ριστο γεγονός ;... 'Ο Ντέννις μ' είχε παρακαλέσει νά μίν πώ άκόμα
τίποτε στόν πατέρα μου, όσόντου ό ίσος ήγησει τή συγκατάθεσι τού
δικού του πατέρα. Μού είχε πη ότi τήν έπισημή θά έχόταν νά μέ πάρη
για νά πάμε περίπατο στό δάσος. Θά μού έφευγε τότε τήν απάντησι
τού πατέρα του καί μαζί κατόπιν θ' άναγγέλλαμε τή χαρούμενη είδησι
στό θρόν μου πατέρα. 'Ετσι θά έσθηνε κι' ή άφορησί που χόριζε ός
τόρα τίς οικογενείες μας...

'Ο Ντέννις ήθελε πράγματι τήν άλλη μέρα, άκριβής στό ραντεβού
του. Μού φάνηκε άχρόος καί ταραγμένος. 'Εγώ ένωσασα άμέσως ένα
ρόβο νά μου σφίγγη τήν καρδιά. Τόν ρώτησα τι είχε καί φανόταν τό-
σο συσχωρημένος. 'Εκέίνος μέ παρακάλεσε νά πάμε πρώτα στό δά-
σος κι' ότi εκεί θά μού άποκάλυπτε κάποιον μυστικό.

Φαντάζεσθε, γιατρέ μου, μέ τί φοβρόν χτυποκάριδόν άκολούθησα.
Προχωρούσαμε σιωπηλοί, όσόντου φτάσαμε στό δάσος. 'Εκει στάθηκα
άπότομα καί τού είπα νά μη μέ βασανίση περισσότερο, μόνο νά μού πη
πού, ήταν τό κρυφό που τόν βασάνιζε τόσο πολύ.

—'Αγαπημένη μου ! είπε ό Ντέννις, μέ κρονή πού τήν έπιανε ή συ-
κίνησις. Πρέπει νά φανής γενναία, φτωχή μου μικρούλα !... Πάνε τά
γλυκά όνειρά μας !... Άσπολιέται νά σου έπαυλάσω τή φριχτή άπο-
κάλυψη, που άκουσα χθές τό βράδυ άπό τό στόμα τού πατέρα μου, ό-
ταν τού άπολόγησα τό τριήμερό ασθένια που ένοιου τίς καρδιές μας...
Κάθην ην !... Είμαστε άδελφια !... Μιά σκληρή Μόρα μάς χόριζε για
πάντα κι' άπονα σβίρει τίς ελπίδες μας !... 'Α ! νά ή ξεροές τί νύχτα
άγονίας πέρασα άπόψε !... 'Ω, γιατί, γιατί νά μάς άφήσουν νά ζή-
σουμε μέσα σ' αυτό τό ψέμμα ;... Γιατί νά μίν προβλέψη ό πατέρας
μου πως ήταν πθανόν νά συμβή αυτό που έγινε ;... 'Αλλά οι δύο μας
σέ τί φταίμε, για νά υποφέρουμε τόσο πολύ ;...

'Ετσι, ανάμεσα στούς λογμούς, που τόν έπνιγαν, έμαθα άπό τόν
Ντέννις τήν τραγική αλήθεια. Τήν εποχή που ό πατέρας μου έλειπε
στήν Αϊντενχάιμ, ό πατέρας τού Ντέννις κι' ή μητέρα μου είχαν άγα-
πητή τρελλιά καί τό άποτέλεσμα ήταν νά γεννηθώ έγώ !... 'Ο πατέρας
μου ήταν μεγαλόψυχος κι' άγαπούσε τή γυναίκα του. 'Όταν λοιπόν τού
άπολόγησε τό λάθος της, σ' ένα σπαρακτικό γράμμα που τού έγραψε,
τήν συγχώρεσε, μά δέν ξαναγύρισε στην 'Αγγλία, παρά μετά τό θά-
νάτό της...

Γιά πολλά ώρα μείναμε άρραλασμένοι στην άγαπημένη μας κρη-
φώνα τού έάσους. 'Η καρδιά μου σπαράζόταν άπό άνεύραστο πόνο
κι' ή όρεξ άυτής ύπηρεδαν ή τραγικότερες τίς ζωής μου. 'Ενωσασα τό-
τε, πως μονάχα ό θάνατος μοπορούσε νά μ' άταλλάξη άπό τό μαρτύριο
μου...

Τέλος ό Ντέννις μού ειπε τήν άπόφασι που είχε πάρει καί τήν άποια
άντακούωσε στόν πατέρα του. Θά έκπατοζόταν, θά έφηνγε άμέσως για
τήν Αμερική, έλπίζοντας ότi ίσως μέ τόν καρδύ θά έσθηνε ό πόνος του.

'Όπως βλέπετε, γιατρέ μου, τό τέλος αυτής τής ιστορίας είνε άφελ-
θωδές καί για τούς δύο μας... 'Ενώ ό Ντέννις βρισκόταν έκούσιος έ-
ξόστως στόν μακρινό Καναδά, καί μέ τήν έγγρασια προσπαθεί νά ξε-
χάση τόν πόνο του, έγώ μ' άγόνια περιμένο τό θάνατο, ό όποίος θά
μ' έλευθερώσει άπό τή βασανισμένη ζωή μου...

'Η άρρωστη σταμάτησε, άποκαμαμένη. 'Η ζωηρότης που ρόδιζε για
λίγο τά μάγουλά της, έσθηνε σιγά -σιγά, καί μέ σθησιμένη κρονή, πρό-
σθεσε :

—Σάς τά είπα όλα αυτά, γιατρέ μου, γιατί στό διάστημα των ένω
χρόνων που σάς γνωρίζω, έμαθα νά σάς εκτιμώ !... Θέλω νά σάς άνο-
θέσω νά γράψετε στόν Ντέννις, μετά τό θάνατό μου, νά έπιστρέψη
πανά στην 'Αγγλία καί νά έλθη νά σάς συναντήσει ! Θά τού πητε ότi
ή τελευταία μου σκέψις ήταν γι' αυτόν... ότi τού είχαμε νά βρη στή
ζωή τήν ευτυχία που τού άξιζε !... Θέλω, γιατρέ μου, νά μού ύποσχε-
θίτε ότi θά παρασταθήτε στή λύπη του...

—Σάς δίνω τό λόγο μου, μίς Μούρ ! είπε ό γιατρός, βαθειά συγκινη-
μένος, αλλά κι' έσας πρέπει τώρα νά προσπαθήσετε νά ήνησάστε λι-
γάρα...

—Εύχαριστώ, φίλε μου, τόν έκοψε ή άρρωστη. Μην ξεχνάτε πως
ή μητέρα τού Ντέννις δέν έχει ιδέα τού πράγματος. 'Όσο για τόν πα-
τέρα του, ό Ντέννις δέν αισθάνεται γι' αυτόν, παρά άποστραγή ! Μιά
μέρα... σάν περάσει καιρός... ίσως ξεχάσει !... Καί ποτέ, ποτέ δέν θέ-
λω νά μάθω ό δυστυχισμένος πατέρας μου πως ύπηρεδα κι' έγώ θήμα
τού λάθους τής μητέρας μου, ή άποια, αλλόμοιο, έκανε τόν άνδρα της
καί τό παιδί της νά υποφέρουν τόσο πολύ...

... Δύο μέρες κατόπιν, ένα ρούζις ή αύγή, ή Κάθην Μούρ έσθηνε ή-
ροισμα...

'Απόκα στόν τάφο της, τήν εποχή που άνθίζου ή τριανταφυλλιάς, ύ-
πάρχουν πάντοτε άγκαλιές δλόκληρες άπό κόκκινα τριαντάφυλλα...

FRANCIS DORRIS

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΕΡΑΣΤΙΚΙΑ

Βγήκες για βόλτα, ρέ Μανιώ,
—τη πίστι σου καί τό στανιό
κι' επαναστάτησε ό ντουσιός, άπ' τού κορμιού τή χάρι
Καί σ' είδε ό περαστικός
κι' άλλαξε όρομό βιαστικός
καί ήθε τό κατόπι σου, νά σε γλυκοφοιμάρη...

Καί νά εκεί που ξάφνου πάς
σε συντυχαίνει ένας παπάς
καί παρατάει έσπερινούς, εύχες κι' άρτοκλασία
κι' ένδύ έπήγανε ζερβά
μαζύ σου δεξιά τραβά
καί μουρμουρίζει όλο φωτιά: —'Ημάρτον, Πανα-
(για !...)

Στρίθεις καί στρίθουνε κι' αύτοί
καί σ' άνταμάεινε κουνιστή
ό μαθητής, που σχολάγε κρατώντας τά διδύκτα
καί λησιμονά μπροστά σου έκει
σύνταξι καί γραμματική
καί μέ τούς άλλους δύο μαζύ συντάσσεται έν
(βίβλ.)

Καί κάποιος δάσκαλος κι' αύτός
έκει που πήγαινε σκυφτός
μέ κύρια όνόματα καί μέ άσηρημένα
σ' είδε καί τούρβαν λιγωμοί
κι' ήρθαν στό νού του στή στιγμή
δλα τά ούσιαστικά καί τά συγκεκριμένα...

Μόλις σε βλέπει ό καστανάς
άπό σιμά του νά περνάς
παιρνει στό χέρι τή φομφού, για νά σ' άκολουθήση
καί πείσι καί παραμιλά
καί σκεύεται δειλιά, δειλιά,
άν ήταν τάχα δυνατό μ' αύτό σου, νά τά ψήση !

Καί κάποιος βουλευτής γνωστός
σε άκόλουθησε κι' αύτός
όχι έξ άλλης άφορμής κι' άλλης τινός αίτίας
άλλά επαγγελματικώς
κι' έκ συμπαθείας φυσικής
στο νομοσχέδιο περί Εύρείας περιφέρειας !

'Επέρασες κι' άπ' τό γιατί
κι' ήρε καθείς κάτι νά πη
κι' άφησαν μεροκάματα μάστοροι καί έργάτες
κι' ήρθαν νά δούνε τίς χροσές
άπ' τά μάλλια σου σκαλωσιές
κι' άκολουθώντας θαύμαζαν, μαζύ κι' οι έπιστάτες...

Σε λίγο άπ' τόν καφενέ
τού Παναή τού Κουνεπέ,
πέρασες καί μού μίλησες μ' άγάπη καί μέ πόνο
καί για νά νά κάνω, δηλαδή,
κακέννα σκέρτω, νά μέ δη
τό πλήθος, που μάς κούταξε μέ ήσος καί μέ φθόνω.

μέ τόν αντίχειρα σφαλώ,
έπιχαριώς, τόν αύλό
τό δεξιά τής μύτης μου καί τόν ζερβά φυσάω
καί τού δασκάλου τό τζογέ,
τό παντελόνι τό ριγέ
έγείμοσε ψαρόκολλα κι' όστε μπαρδόν ζητάω.

Καί τόν κυτάζω καί γελάω
σκύθω στό σέβερκο σε φίλδ
καί μέ τό φληγμα μαζύ σου σκάω τό παραμύθη :

—Κανένα τάλλωρο, Μανιώ,

—τήν πίστι σου καί τό γονειό

για χαρτζιλίκι, δηλαδή, όπως έσμφωνήθη...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ